

כ :

עין משפט
נר מצוה

סוכה פרק ראשון סוכה

מסורת הש"ס

(א) ופי' כמו ופי' ומה נכתבה
עמון, (ב) לעיל י"ג, (ג) לעיל
י"ח, (ד) לעיל י"ז, (ה) האלות
פי' מ"ג, (ו) ולקמן כא', (ז)
(ח) כפי' ו' ומפרדות.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ו' פ' סוכה
בגן מולות ואישות הוא
השמות בלא עינים.
הס"ד :

לעני רש"י

פרי"ל, מ"ג ס' ע"ג סוף.
בבב"ל (בבב"ל).
ככ"ה, נה.

מוסף רש"י

שהיינו ישנים תחת
המטה. דמטה לני סוכה
אלא ארעי הוא, שמלפנין
אותה ממקום למקום
לעיל י"א.

רבינו הגנאל

וכשבאנו בו, רב חסדא
אמר והוא דלית לה
(גדנפא). וכן הלכה.
ירושלמי רבה בר רב
חנה בשם ר' יוחנן
במחצלות אושא שנו.
אמר ר' אליעזר שם
מחצלות אושא טמאים
עד שיעשו אהלים. שם
מחצלות סכריא והורות
עד שיעשו לשיבה.
רבי הורו באלו של פתח
התניות ששחרותה הורי
ר' אבא, ארנה טמאה.
מהו לסקך בה, מחלקת ר'
אליעזר וחכמים. ר' יוחנן
אמר ר' אליעזר הורי מרחק
להורי ראשי מערבים
ולסקך בהן, תנינן וכן
המחיר ראשי מערבים
שחרות (תמיר) ואת
אמר הכן.

הישן תחת הסוכה

הישן תחת הסוכה לא
יצא ידי חובתו.
הרמב"ם שמואל במיטה
עשרה ועשה אהל והישן
בה אינו ישן בסוכה.
תנן התם באהילות פי' ג'
טמא על טמא על רוב
טמא מרובע מביא את
הסוכה כו'. עד אחד חור
שחרותו מים (א"ר) [פי'
שקבורו מים או שרצים,
אי אכלתין] מלח (פי'
אין מליחה, וכן הרב של
אבנים, וכן צבר של קורות
[פי' קורות] צבורות זו על
זו. ר' יהודה אומר כל
שאני בדי אדם אינו אהל,
ומדה בשקין וסבלני.
פי' טעם דר' יהודה,

סוף עמאום. אף מדרס דמיומדות לשכיבה הן ולא לתשמיש אחר:
ועל של עבריא. קשות הן ואין לך אדם שזכב עליהן: כיון דליכא
דיסיב עלייהו. אין רוב בני אדם רגילין לייחדן לכך: דמקרי ויסיב.
ומייחדן לכך: וספטיא. לעיל: וכן ה"ר דוסא אומר כדכרייו. של
ר' יוסי דזו וזו מסכנין בה אלמלא
לאו כלי הוא לקבל טומאה: גדנפא.
כעין שפה סכרי גזוה מעט לקבל מה
שנתנין בה ועשויה לתשמיש לתת
פירות על גבה: דליס כיה גדנפא.
אפילו כלי לא היא דלסקך על גבי
אהלים עשויה: עטס. פווי"ל מין
שיפה: של שק. מנוה של עוים:
של ספירא. ממה שמספסר מוצאר
הסוק ומוזני: מטמאין טמא מס.
ולא מדרס דכלי היא ולא לישיבה:
כשלמא למאל דאמר. מוללות היינו
מוזלי איכא למימר בכל הני דכי לא
עבידן לשכיבה כלי הם לתשמיש אחר:
של עטס ושל גמי. אף על פי שאין
נארגים היטב ויש הפרש בין בית
נור לבית נור: דלוין הן לכנפא
דפירי. פירות גסין שאין יוצאין דרך
נקב קטן: של שק ושל ספירא.
שנארגים יפה: מו לנגולקי ונני.
לליס כעין שקין שנתנין בהן קטניות
ופירות דקין: אללא למאל דאמר
מחלות ממש. שהן פשוטין ואין להן
בית קיבול: כשלמא של שק ושל
ספירא. ל' דוסא אפי"ג דלאו לשכיבה
עבידי: מו לפרסי ונפוטא.
ליילון כנגד הפתח כדמדרגס מתך
הפתח (שמות לה) פסקא דתרעא:
נפוטא. לנפות בהן הקמת כמות
שהן נתנין עליו קמה ופולין אותן
וקושרין בראש הכפל כעין צוטי"ל
שלנו: למאי חזיין. אליבא דרבי
דוסא דאמר לאו לשכיבה עבידן
אלמאי טמאות שום טומאה: לגוייטא.
לכסות בהן גיגית שעושים בהן ככר:
מניס. בן אחי רבי יהושע: כשיירדסי
לגולה. כשיירד לגולה לעבר שנה
כדלמרינן בצרכות צהרואה (דף ס"ג).
נודיא. מחללת: מסככים. דסתמנא
לסיכון ואינה כלי לתשמיש: קיר.
הוא גדנפא:

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

חזיין פ'רסי. מקך לפני הפתח ומקבל
מפני מה אמרו וילון טמא:
חזיין צויתא. פי' בקונטרס לכסות
ואי אפשר לומר כן דשעס
ממדת כלי עץ דליתקש לקב ובמסכת
כלים פ"ו [ומ"ח] חתן גבי כלי עור
ובלי עץ זה הכלל העשו למיק טמא
ולחסיפי טהור ותנן נמי פכ"ו [מ"ז]
טמא ורבי יוסי מטהר משום דהעשו
לכסות משקלות פעמים שמקבלין זו
דבר ור' יוסי מטהר משום דעיקרו
לכסוי ואין לומר הכא שעושים לקבל
בהן דבר: מסככין בבדיא.
עשויה היא לקבל תמרים כדלשון
במכות פרק נערה (דף נ"ז) זיל הב
ליה מממרי דעל נודיא ואי"ת אם כן
מקבלת טומאה מדרגתן דקף של
נחתמין פרק המוכר את הבית (ב"ב
דף ס"ו) והיאך מסככין בה ויש לומר
דהיא דלית ליה גדנפא היא העשויה
לקבל תמרים והך מוקמינן גדלית
ליה גדנפא דהיא דלא עשויה
לסיכון וטהורה:

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

א א ב מ"י פ"ה מ"ג
סוכה הלכה ג' ס' ס' ס'
עמון מן טושי"ת א"ח פ'
תום טקי"ן א':
ג ב מ"י פ"ג תהלות
טומאת מת הלכה א'
ס'ט עמון ר"ל:

רבינו הגנאל

שהן טמאות ועל עול
טכריא שהן טהורות, ועל
מה נחלקו על שאר
מקשות. ר' דוסא סבר
כיון דליכא דתיב עליהן,
אפי"ג טיטפו טמא מה
לא טיטפו מדרס, דרגיטין
בגדה פרק בא סימן
התחתון יש מטמא טמא
מה ואינו מטמא מדרס.
לאהיי אסא ותרקב, דתיא
עליוש על הכלי אשר
ישב עליו הוב, יכול
כפה סאה או חרקי יושב
עליו יכול יהא טמא,
חיל אשר ישב עליו
הוב ישמא, מי מייחוד
לישיבה, יצא סאה ותרקב
שאי שב עליהן, אומריס
לו עמד ועשה מלאכתו.
וחכמים אומריס יושב
דאיכא מייקר ויוב
עליהו, כדאושא דמין,
עשויות לשיבה.
יאקשינן עלה וכו' סבר ר'
דוסא שהחולות מקבלי
טומאה, והתיא וכן היה
ר' דוסא אומר כדברי
ר' יוחנן כי המבצלות
מסככין בהן בין (אורכה)
[אורנה] בין גדולה, וכל
שמשככין בה אינה מקבלת
טומאה, ושנין את התיא
מיטמאין טמא מה בראית
להו גדנפא, ומובחין על
ר' שמוען בן לקיש,
חצולות של שעם ושל
גמי ושל שק ושל ספירא
טמא טמא מה דברי
ר' דוסא, בשלמא למיד
מרוכלי של שעם ושל
גמי, חו חולפין ולעויה
מהן בגנאח, פ"ר כלכלה
דריי, של שק ושל
ספירא, חו לעויה סכרי
לגולא ונני [פי' שקים
של שעם שפרוסות, אלא
ל' שמוען בן לקיש דאמר
מחצלות ממש, בשלמא
של שק ושל ספירא חו
לפריס ונפוטא, פי' כמו
נפה הברה, כלומר הנה
כלים הן לסיכון מקבלי
טומאה, אלא של שעם
ושל גמי למאי חזו,
ושני חו לניחא, פירוש
כלשון טיית סדנא, סכרי
ושני חו לניחא, סכרי
קנינים של יין, כדרגיטין
לבי צויתא ריהטא, איכא
דאמרי בשלמא, אלא
דאמר מחצלת כו'. תיא
אמר ר' תינא כשיירד
לגולה מעצני וכן אחד
ואמר לי מסככין בבדיא,

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה

הדרן עלך סוכה